

Wyrok z dnia 17 listopada 1998 r.

I PKN 447/98

Pracodawca nie jest obowiązany podawać podstawy prawnej wypowiedzenia.

Przewodniczący: SSN Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Józef Iwulski, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 1998 r. sprawy z powództwa Ryszarda P. przeciwko Spółdzielni Inwalidów „N.Ż.” w C. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie z dnia 19 maja 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Ryszard P. wniósł o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę. Pozwana Spółdzielnia Inwalidów „N.Ż.” w C. nie uznała powództwa. Następnie powód rozszerzył powództwo, wnosząc o zasądzenie, w przypadku uznania przez Sąd wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Częstochowie wyrokiem z dnia 17 grudnia 1997 r. oddalił powództwo. Sąd ustalił, że powód od 1994 r. jest inwalidą III grupy z ogólnego stanu zdrowia, zdolnym do zatrudnienia przy pracy lekkiej i spokojnej. Według ustaleń Sądu strony łączyła umowa o pracę na czas nie określony, zawarta dnia 7 grudnia 1995 r. Do obowiązków powoda należała obsługa sitodruku. Miejsce pracy powoda zostało utworzone na podstawie umowy między Wojewódzkim Urzędem Pracy - Wojewódzkim Ośrodkiem d/s Zatrudnienia i Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych a pozwaną Spółdzielnią.

W dniu 10 czerwca 1997 r. powód przedłożył w zakładzie pracy zaświadczenie lekarskie stwierdzające, iż ze względu na zmiany chorobowe powinien wykonywać pracę lekką, nie wymagającą schylania się. W dniu 9 lipca 1997 r. pozwana Spółdzielnia rozwiązała za wypowiedzeniem umowę o pracę, motywując to utratą przez powoda zdolności do wykonywania dotychczasowej pracy. Jako podstawę prawną Spółdzielnia podała przepis art. 43 pkt 2 KP.

Sąd Rejonowy opierając się głównie na opinii biegłego lekarza specjalisty ortopedy-traumatologa, która znalazła potwierdzenie w zaświadczeniu lekarskim z dnia 10 czerwca 1997 r. oraz w zeznaniach świadków - innych lekarzy uznał, iż stan zdrowia powoda w trakcie zatrudnienia w pozwanej Spółdzielni uległ pogorszeniu, a schorzenia, na które on cierpi mają charakter pogłębiający się i uniemożliwiają wykonywanie dotychczasowego zatrudnienia. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał art. 43 pkt 2 KP.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie wyrokiem z dnia 19 maja 1998 r. oddalił apelację powoda. Sąd Wojewódzki w pełni podzielił stanowisko i argumentację Sądu Rejonowego uznając, że materiał dowodowy został zebrany wyczerpująco i wszechstronnie, a wyciągnięte z niego wnioski są trafne.

Powyższy wyrok powód zaskarżył kasacją, w której wniósł o uchylenie wyroku Sądu Wojewódzkiego i zmianę wyroku Sądu Rejonowego, albo o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez błędną interpretację przepisu art. 43 pkt 2 KP. W uzasadnieniu kasacji powód podniósł, iż zgodnie z treścią przepisu art. 43 KP w przypadku utraty przez pracownika zdolności do wykonywania dotychczasowej pracy, stwierdzonej orzeczeniem lekarskim, pracodawca może wypowiedzieć pracownikowi jedynie warunki pracy lub płacy, nie może natomiast dokonać skutecznego wypowiedzenia umowy o pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy jest skarga kasacyjna, która może być oparta na dwu podstawach (art. 393¹ KPC): 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; 2)

naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Przytoczenie w kasacji właściwych podstaw ma zasadnicze znaczenie, gdyż Sąd Najwyższy, zgodnie z treścią przepisu art. 393¹¹ KPC, rozpoznaje sprawę w jej granicach, będąc związany podniesionymi zarzutami. Brak zatem przytoczenia w kasacji wyraźnie sformułowanych „podstaw kasacyjnych” uniemożliwia przeprowadzenie przez Sąd Najwyższy badania zasadności tych podstaw rozumianych jako zarzuty naruszenia konkretnych (wskazanych) przepisów.

Wniesiona przez powoda skarga kasacyjna nie zawiera żadnych zarzutów wskazujących na naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności dotyczących prowadzenia postępowania dowodowego i dokonywania ustaleń faktycznych. Wobec powyższego Sąd Najwyższy był związany ustaleniami dokonanymi w zaskarżonym wyroku. Natomiast podniesiony w kasacji zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez powołanie w uzasadnieniu orzeczenia - jako podstawy rozstrzygnięcia - przepisu art. 43 pkt 2 KP jest słuszny jedynie w tym aspekcie, iż rzeczywistość w tej konkretnej sprawie powyższy przepis nie ma zastosowania. Art. 43 KP odnosi się bowiem do pracowników będących w wieku przedemerytalnym (odwołanie do regulacji art. 39 KP), a powoda do takich zaliczyć nie można. Mimo tego niezakwestionowane ustalenia faktyczne wskazują na zasadność dokonanego wypowiedzenia wobec przeciwwskazań medycznych do wykonywania przez powoda dotychczasowej pracy. Skoro zatem zgodność z prawem i zasadność wypowiedzenia nie zostały skutecznie zakwestionowane, brak jest podstaw do zadośćuczynienia roszczeniom określonym w art. 45 § 1 KP. Samo błędne powołanie się przez pracodawcę na przepis art. 43 pkt 2 KP ani wadliwe zastosowanie tego przepisu przez Sąd pierwszej instancji nie może prowadzić do uwzględnienia kasacji. Pracodawca nie jest obowiązany podawać podstawy prawnej wypowiedzenia.

Zarzuty kasacji powinny dotyczyć zaskarżonego wyroku, czyli wyroku Sądu drugiej instancji, który to Sąd, wbrew twierdzeniom kasacji nie uzasadnił swego rozstrzygnięcia przepisem art. 43 pkt 2 KP. W uzasadnieniu kasacji powołano dodatkowo przepis art. 42 i 231 KP. Przepis art. 42 dotyczy wypowiedzenia warunków pracy i płacy, nie ma więc zastosowania w rozpoznawanej sprawie, w której pracodawca dokonał wypowiedzenia definitywnego. Do stanu faktycznego sprawy nie ma też zastosowania art. 231 KP, odnoszący się do niezdolności do wykonywania dotychczasowej pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. W uzasadnieniu

kasacji zawarto też polemikę z interpretacją w zaskarżonym wyroku § 6 umowy zawartej między pozwaną a Wojewódzkim Urzędem Pracy - Wojewódzkim Ośrodkiem d/s Zatrudnienia i Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Zgodnie z tym paragrafem pozwana ma obowiązek powiadomić Ośrodek o konieczności rozwiązania umowy o pracę z osobą niepełnosprawną z przyczyn leżących po stronie pracownika i zatrudnienia innej osoby niepełnosprawnej skierowanej przez Rejonowy Urząd Pracy na czas pozostający do końca obowiązywania umowy. Ze sformułowania tego nie wynika niemożliwość zatrudnienia powoda na innym stanowisku, jak to wyinterpretował Sąd Wojewódzki, nie wynika też z niego konieczność rozważania możliwości zatrudnienia powoda na innym stanowisku, jak zdaje się sugerować powód w kasacji. Ten fragment umowy nie ma w ogóle zastosowania do oceny zasadności roszczenia powoda. Kasacja jako pozbawiona usprawiedliwionych podstaw podlegała zatem oddaleniu na mocy art. 393¹² KPC.

=====